

РЕЦЕНЗІЇ

МОВНО-СТАТИСТИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ СОЛОМІЄЮ БУК ВЕЛИКОЇ ПРОЗИ ІВАНА ФРАНКА

Костянтин ТИЩЕНКО

*Київський національний університет імені Тараса Шевченка,
Лінгвістичний музей,
вул. Володимирська, 60, Київ, Україна, 01601,
тел.: (044) 239 34 97, e-mail: lingmus@ukr.net*

DOI: <http://dx.doi.org/10.30970/vpl.2023.7375.258265>

РЕЦЕНЗІЯ НА МОНОГРАФІЮ: Бук С. Н. Велика проза Івана Франка: електронний корпус, частотні словники та інші міждисциплінарні контексти : ЛНУ імені Івана Франка, 2021. 424 с.

Нова наукова праця Соломії Бук заслуговує на всі суперлативи критики як піонерська, нетипово змістовна й тематично вчасна. Весь мислимий позитив сполучено на захисті в усіх відмінках¹. Свого часу проф. А. О. Білецький нагадував, що роботу слід оцінювати за тим, що в ній є, а не за тим, чого немає. Відколи офіційні опоненти не раз оцінили структуру й усі складники цієї праці, які в ній є, нам залишаються хіба що конструктивні критичні нотатки на берегах.

1. Розмежування об'єкта і предмета дослідження. Дослідження віднесено до фаху 10.02.01 (українська мова): однак це лише формальна констатація перелопаченого. Адже навряд чи нові колеги д-ра С. Бук радо сприймуть Евклідові, косинусні й Жаккардові відстані між текстами Франка (Бук, моногр., с. 390–395). Відчувала це й авторка, що видно з передбачених у підзаголовку «інших міждисциплінарних контекстів». Ними виявилися, зокрема, імена власні, гіпокористики і навіть етуди з етимології прізвищ.

Або такий пасаж: «Писати з літерою “г” власні назви...; слова, запозичені з польської, німецької, латинської мов (абнегація, ведлуг, газета, гешефт, гратулювати, густ, резигнація, морг (міра площі)), а також давніші, добре засвоєні тепер в українській мові, запозичення (ганок, гатунок, грасувати, гречно, ґрунт)» [Бук, дис., с. 106]. З наших спостережень, справді, «закордон нам допоможе», але трохи інакше: у мережі відважно наступають на мохом вкриті «траншеї з» хіба що

¹ Офіційні опоненти: д-р філол. наук, проф. Т. П. Вільчинська (Тернопіль); д-р філол. наук, проф. Г. В. Ситар (Донецьк); д-р філол. наук, СНС Г. Н. Сюта (Київ). Рецензенти моногр.: д-р тех. наук В. А. Широков (Київ), д-р філол. наук, проф. Н. П. Дарчук (Київ), д-р філол. наук, проф. І. М. Кочан (Львів), д-р філол. наук, проф. О. П. Левченко (Львів), PhD, Dr. Ján Mašutek (Братислава).

безнадійні чужинці Шварцнеггер, Еббінггауз, чи обережний «Карл Густав Юнг, *раніше* Карл Густав Юнг», а ще чужі топоніми Грац, Гард і екзотичні реалії – цзягувень «написи на ворожильних кістках» (кит. 甲骨文 jiǎgǔwén).

Чи справді проблематика статистичної лінгвістики вичерпана в дослідженні аж до потреби в таких «інших контекстах»? Чи щось залишилося недовисловленим? Одна річ, що в дослідженні чогось **немає**; інша – що там чогось **бракує**. То ж далі – про такі собі «сплячі бруньки» основної тематики.

2. Обсяг авторських словників. «В українській лексикографії інформацію про частоту вживання слова містять уже словники мови Т. Шевченка [Ващенко, 1964] та Г. Квітки-Основ'яненка [Жовтобрюх, 1978], словопоказчики до творів І. Котляревського, Лесі Українки, Ю. Федьковича, А. Тесленка та інших письменників [Бук 2009б, с. 72–73]» [1, с. 30].

Що ж заважає вказати тут сумарний обсяг цих ідіословників – досі актуальної і вартої уваги матерії? Число 35 000 лексем поезії І. Франка назване не раз (Бук, моногр., с. 28, 83, 316). Але ж у літературі траплялися й оцінки словника його прози (чи не 26 тис.). І це не пересічні факти для теми ВПФ, поготів на тлі того, що є в інших. Бо в них – 18 тис. у Гюго, 15 тис. у Бальзака, по 20 тис. у Т. Шевченка й О. Пушкіна [13]. Але ж удесятеро менший від Франкового словник має Мопасан. Ось так і просився б далі абзац із коментарем і висновками.

3. Впливовіші сусіди як стимул розвитку культури. Дослідження С. Бук несподівано цікаве для неспеціалізованого філолога неквапною розмовою про те, що частина оригіналів творів І. Франка **народилися мовно польськими, а згодом автор їх клонував**: Lelum i Polelum, Do ogniska domowego; Młoda Ruś; Człowiek zwyczajny; Zniechęcony; Mularz; Rębacz; W pogoni za biedą; Zimowa baśń; Jak rusin tłukł się po tamtym świecie; Przemysł domowy; Dżuma; Jac Zelepuha; Jeden dzień z życia uliczników lwówskich; Pantalacha; Manipulantka; Bajka o dobrobycie; Uroczystość; Hystorja kożucha. Bajka współczesna; Konfiskation. Obrazek galicyjski; Patriotyczne porywy. Nowela; Lekcja kaligrafji; Sam sobie winien. (Powistka galicyjska); Chłopska komisja; Historia mojej sieczkarni. Nowela ukraińska; Pierogi z czernicami та ін. Усього дослідниця розглянула аж 62 твори польських оригіналів І. Франка, з якими *уперше* зіставила цілий паралельний корпус українських автоперекладів письменника.

Отже, це не епізод. Звичка. Виглядає так, що поет, за браком середовища читачів, цінувальників і критиків україномовного культурного продукту, для формування себе як *творчої особистості* потребував опори й серед польськомовних галичан. (При цьому писати москвофільським «язичієм» він не бажав.) А діставши реноме, клонував частку такої ж автентичного, власного творчого доробку також і для рідних за мовою русинів, залишивши історії польськомовні прототипи тих оповідань. (Цікаво, чи будуть коли системно перевидані польсько- й німецькомовні твори Каменяра?) Так заглиблюємося до чергової національної тасмниці, загадкових механізмів взаємозбагачення культур. І слідом за ніяковістю приходить розуміння історичної зумовленості цього епізоду розбудови Франком споруди нашої класики.

Доречно згадати і про «Енеїду» І. Котляревського, і про вплив на Шевченкові «Три літа» поеми Торквато Тассо через Літопис Величка (канд. дис. історика й філолога Я. Дзири, 1960-ті рр.). Про двомовних Костянтина-Кирила й Мефодія, про тримовних фінських просвітників XIX ст. Про трьох великих поляків, які свідомо обрали українську ідентичність – Антоновича, Шептицького, Рильського (праці історика Д. Чобота, 2021). Про етнічного російського німця за походженням Шевельова (Л. Масенко). Про етнічного білорусько-литовського татарина, співзасновника ВУАН акад. А. Кримського (визнання його самого; серед освоєних ним у дитинстві мов українська була десятою: істина – у порівнянні, і кожний робить свій життєвий вибір). Зрештою, не забудьмо і про *створення* перського клинопису з волі царя Дарія I при укладанні еламо-вавилонського Бегістунського напису – і завдяки саме цьому заняттю давнє перське письмо і з'явилося. Тут щоразу очевидно, що не було б сьогодні відомих з історії творчих досягнень тих особистостей, якби не стимул іншомовного середовища.

Переконаємося далі, що досвід І. Франка – не єдиний, не унікальний своєю подвійною креативністю, а відомий шлях побудови національних літератур у Європі XIX ст. Аналогії можна знайти у чехів, фінів, норвежців. Зокрема, у підросійській Фінляндії тодішня «свідома» еліта була шведомовною, а тому майбутній фінський національний гімн тільки й могла створити шведською мовою – слова Й. Рунеберга, 1846, «Vårt land, vårt land, vårt fosterland, Ljud högt, o dyra ord!» («Земле наша, земле наших батьків, дзвени, дороге слово!»); музика німецького імігранта Ф. Паціуса; слова finska folkets «фінський народ» вжиті лише в 4-му куплеті з 11. Лише через 20 і 40 років, за нових обставин і для новосформованого *за цей час* громадянського суспільства цей гімн *переклали фінською* люди вже інших поколінь – Julius Krohn, балтійський німець родом з Виборга, 1867, «Oi maamme Suomi, synnyinmaa, soi, sana kultainen!» («Ой рідна земле наша, **Фінляндіє**, брини, золоте слово!»); текст доредагував Raavo Cajander, 1889.

Неймовірно, які обрії відкриває інформаційний тригер С. Бук. Не провина авторки, що його потужні потенції явно виходять за рамки фаху 10.02.01.

4. Дразливість та історизм. Дослідниця пише далі: «Польськомовна творчість І. Франка залишається дразливим питанням для українців через передмову “Nięco o sobie samym” (“Дещо про себе самого”), яку письменник написав до своєї першої збірки польських оповідань “Obrazki galicyjskie” (“Галицькі образки”), 1898. А для поляків постать письменника може видатись неоднозначною у світлі його статті про А. Міцкевича “Поет зради” (“Der Dichter des Verrathes” [Franko, 1897]), назва якої говорить сама за себе» [1, с. 169]. Суттєво, що особистість І. Франка **насправді** сформували **три етномови (!)** – успадковані галицьким соціумом від нової історії, від Середньовіччя і від доісторії; що йому було звично і зручно творити і німецькою і польською; що поет мав відвагу і точність оцінок! Зрозуміло, що *все це* дразливе. Але так само зрозуміло, що принаймні тут пояснень таки бракує.

Розвиваючи своє перше припущення, С. Бук додає промовисту цитату з тієї контрверсійної передмови: «Ось уривок з неї: “...nie kocham Rusinów. Wobec

tej gorącej miłości, jaka dla "bratniego plemienia" bryzga często ze szpalt polskich pism zachowawczych, moje wyznanie wydać się może dziwnem. Lecz cóż czynić, kiedy prawdziwe. Nie jestem już w wieku naiwnych i zaślepionych kochanków i mogę o takiej delikatnej materii, jak miłość, mówić trzeźwo. I dlatego powtarzam: nie kocham Rusinów..." [Franko, 1898: IV]» [1, с. 169].

Не став розвивати думку Каменяря. А що ж було йому кохати, коли простий і не дуже простий люд сучасної йому Галицької Русі був відтятий від високої освіти і йшов за першим-ліпшим поводирем. Не тому **не кохав**, що був антирусин, а тому, що не було з кого мати односторонніх думок. Отже, не дражнитись питанням, а згадати саме тут принцип історизму і вірш «Сідоглавому» («Ти, брате, любиш Русь,/ Я ж **не люблю**, сарака./ Ти, брате, патріот,/ А я собі собака»). Це потім були Просвіта, митрополит Шептицький, ЗУНР. А поетові залишалося «гавкати раз в раз, щоби вона не спала». І далі про це не кохав: «Я ж не люблю її/ З надмірної любови».

5. Життя змусило Ципфа стати Зіпфом. Форма прізвища «Ципф» – символ крихкості (чи декоративності) професійного середовища в Україні. Ще у вересні 1992 р. проблему вимови й написання цього прізвища розв'язав для киян на користь світової норми [zɪpf] проф. Д. Метьюз (Лондонський університет). І відтоді цю норму ми регулярно вживаємо у публікаціях та орієнтуємо на неї тисячі студентів і екскурсантів.

Розділ експозиції Лінгвістичного навчального музею «Лінгвостатистичні закони» переглянуло за 30 років понад 11 тис. відвідувачів, включно з науковцями зі Львова – проф. Р. П. Зорівчак (1993), проф. Л. І. Крушельницька (2000), викл. В. Янцур (1995; Будинок вчених, курси італ. мови) – та Дрогобича – доц. Л. А. Гаєвий (переклад з англ. мови), канд. мед. наук М. В. Бучацький і чимало «просто екскурсантів». – Ні, все одно Ципф та й годі. А його називали так лише земляки, і тільки у дитячі роки. І ще один загалом добрий словник [6], який далі вважають авторитетним попри те, що він не знає жодного іншого з численних лінгвостатистичних законів – див. [10; 11].

6. Борг перед П. Гіро. Аналізу статистики словника повісті І. Франка «Великий шум» передує такий текст: «ці дані добуто за методикою, запропонованою у [Фрумкіна, 1960]. ...100 найчастотніших слів покривають ...48,8 % тексту. 1 000 найчастотніших слів покривають 77,7 % тексту. Це означає, що для особи, що не володіє українською мовою, достатньо вивчити цих 1 000 слів, щоби розуміти із кожних 1 000 слів 777 без звернення до словника, тобто *розуміти цей текст* І. Франка більше, ніж на три чверті» [1, с. 243].

Насправді картина тут інша. До її усвідомлення нас спонукав власний півстолітній досвід викладання різносистемних мов у КНУТШ і НТУУ «КПІ» з активним залученням своїх і чужих частотних словників – від італійської та перської до фінської і баскійської [7; 17]. Суть справи по-дитячому наївно висвітлила колись на занятті другокурсниця, складаючи домашнє читання: «Я всі нові слова виписала, а перекласти текст не можу». От на цей *vox populi vox dei* ми й мусили прописувати антидот Гіро. У роботі зі сотнями мовних груп студентів моральною підтримкою і дороговказом для них був саме розв'язок П. Гіро

«статистичного парадоксу» *розуміння текстів* (у 1959, не менш актуальне від 1960 р.). Зрозуміло, що праці Гіро були за залізною завісою, але на цей бік її пробився укладений М. Ленертом у НДР 1971 р. словник англійської базової лексики (3800 слів). Виявляється, його передмова містить ще досі актуальні для нас думки.

«За даними ...Дж. К. Зіпфа, неодноразово перевіреними й підтвердженими статистичною лінгвістикою, майже у всіх мовах найчастотніші слова словника складають у будь-якому тексті таку частку: перші 100 найчастотніших слів = 60 %, перша 1000 = 86 % і перші 4000 = 97,5 %. **Однак ПОКРИТТЯ ТЕКСТУ – це не те саме, що РОЗУМІННЯ ТЕКСТУ**, тому П. Гіро (1959) за допомогою теорії інформації визначив частку інформаційної цінності найчастотніших слів. [Виявилось, що знання] перших 100 найчастотніших слів [уможливило розуміння] лише 30 % [тексту], першої 1000 – 50 % і перших 4000 – 70 %»².

Рис. 1. Закони Зіпфа і Гіро.

Виходить, із запізненням на 64 роки доклигує з того Заходу знання, здобуте французьким майстром (він справді тут вийшов за рамки матлінгвістики і зробив своє відкриття з позицій теорії інформації, а тому й випав з «вітчизняних» праць). Ми його давно належно оцінили (1985), давно поважаємо, давно унаочнили в експонаті Лінгвістичного музею (1992) і включили до

базових знань у підручник (рис. 1) [13, с. 117].

7. П. Гіро і хронологія творчості. Як зауважила одна заочна колега про автора цього відгуку, відповідаючи журналісту на питання, чи вона читала мої дослідження з топонімії, – «А ви його не читайте». Справді, критичні знання – лише для тих, хто їх цінує: П'єру Гіро належить низка інших несподіваних ідей, які, не виключено, ще надихнуть д-ра С. Бук переглянути під новим кутом зору зібрані факти. Роздивімося одне з таких міркувань. У названому посібнику матеріал А. Вежбіцької про метод П. Гіро цитовано й переказано так:

² «Nach den Ermittlungen von G. K. Zipf, die von der statistischen Linguistik wiederholt geprüft und bestätigt wurden, machen in fast allen Sprachen die häufigsten Wörter eines jeden beliebigen Textes folgende Prozentzahlen aus: die 100 häufigsten Wörter = 60 %, die 1000 häufigsten Wörter = 86 % und die 4000 häufigsten Wörter = 97,5 %. **Da nun TEXTDECKUNG nicht gleich TEXTVERSTÄNDNIS ist**, hat P. Guiraud (Problèmes et méthodes de la statistique linguistique, Dordrecht 1959, S. 94f.) mit Hilfer der Informationstheorie die Informationswert der häufigsten Wörter in folgenden Prozentzahlen ermittelt: die 100 häufigsten Wörter = 30 %, die 1000 häufigsten Wörter = 50 % und die 4000 häufigsten Wörter = 70 %» [Lehnert, 1971, 6].

Андромаха – 8,4 %
Британік – 8,6 %
.....
Береніка –10,5 %
Баязет –11,3 %
Мітридат –11,5 %
Іфігенія ↑ –10,1 %
Федра –13,6 %

Рис. 2. Відсоток прикметників у трагедіях Расіна.

«Кількісний аналіз часом допомагає встановити хронологію творів одного автора. У стилі письменників, як правило, існує певна еволюція. Знайшовши місце “непевного” твору на цій лінії еволюції, можна зробити висновки про час його написання. Так, історики французької літератури неодноразово поверталися до хронології написання трагедій Расіна. Чимало літературознавців піддавали сумніву традиційно прийняту дату написання *Іфігенії*, яка нібито була створена після *Мітридата*, але перед *Федрою*. Було зібрано низку історико-літературних і графологічних аргументів на користь того, що *Іфігенія* створена раніше – а саме, між *Британіком* і *Беренікою*.

Проте цих аргументів було замало, щоб вирішити питання. Тоді й було залучено дані **кількісного аналізу стилю**. У процесі дослідження різних параметрів текстів Расіна було виявлено, що в його творах від *Андромахи* до *Федри* у хронологічному порядку стабільно зростає відсоток прикметників – від найранішого тексту до найпізнішого. Саме при традиційному датуванні *Іфігенії* цей порядок порушується. П. Гіро наводить ці дані у вигляді таблиці (рис. 2). Як видно з неї, вони свідчать на користь написання *Іфігенії* раніше, ніж вважалося традиційно, а саме десь між *Британіком* і *Беренікою*, що й підтверджує висунуту раніше на незалежних підставах гіпотезу» [Wierzbicka 1967, 143]» [13, с. 100–101]. Тобто, коли вже хронологія, то от, які в неї зв’язки з лінгвостатистикою.

Цей пасаж прямо стосується наче навмисне зібраних цінних спостережень С. Бук: «Морфологічне маркування КТ ВПФ дало змогу виявити й описати повну інвентаризацію частин мови ВПФ, підрахувати морфолого-статистичні її характеристики <...>, а також їхнє там кількісне співвідношення: *індекс епітетизації* (найвищий у “Перехресних...” 3,45, “Основах...” 3,28, “Великому шумі” 3,25, “Бориславі...” 3,04, а отже !?/, найбільше епітетів на один іменник зафіксовано у “*Voа constrictor*” 2,96, “Для домашнього...” 2,92, “Не спитавши...” 2,82, “Петрії...” 2,74, “Захар...” 2,69...» [2, с. 359–360].

Перехресні... – 3,45 1900
Основи... – 3,28 1894
Великий шум... –3,25 1907 ?
Борислав... –3,04 1882

Рис. 3. Індекс епітетизації у ВПФ.

«Воа constrictor», як згадує сама авторка, І. Франко докорінно переробив 1907 р., **додавши 48 % нових слів словника**. Очевидно, тоді довів він до своїх естетичних вимог зрілого періоду також і стан атрибутивних синтагм. Навпаки, текст «Петріїв...» міг зазнати 1913 р. мінімальних

Подання цього колоритного матеріалу С. Бук можна унаочнити двома табличками (рис. 3, 4), *додавши роки написання творів*. При поновних редагуваннях 1907 р. І. Франко багато чого змінював; а тут, можливо, використав давніші заготовки і мало змінив мікросинтаксис?

Voа constrictor... – 2,96 1878, 1907
Для домашнього... – 2,92 1892
Не спитавши... –2,82 1885-6
Петрії... –2,74 1876 , 1913
Захар... –2,69 1883

Рис. 4. Кількість епітетів на один іменник у ВПФ.

змін порівняно з оригінальною версією 1876 р., а виняток «Захара Беркута» потребує додаткових студій.

З такої зіставної характеристики двох часових рядів творів Расіна і Франка могли б піти дальші паростки теоретичної думки. Могли б збагатити тему й напрацювання в галузях **частотного словотвору й частотної граматики** [17; 9]. Проте в рамках фаху 10.02.01 утримати все це непросто. Ті рамки явно самодостатні й без ідей А. Вежбицької 1967 р., і без наших праць зі статистичної лінгвістики 1969–2007 рр. (див. список літератури).

8. Інвентаризація триває: закономірність Менцерата-Альтмана. А ось і справжня знахідка дослідниці: застосування у ВПФ закономірності Менцерата-Альтмана. Німецький мовознавець П. Менцерат 1928 р. виявив залежність, згідно з якою, що більше складів у слові, то менша їхня середня довжина; у монографії про це написано докладніше (Бук, моногр., 285). Виходить, усе ще триває період інвентаризації нашого господарства. От і ця залежність доповнює інвентар 215 лінгвістичних закономірностей [10, 11; 12; 13]. знахідка С. Бук ще позаторік залучена до розгляду в курсі основ мовознавства для орієнталістів (екзаменаційне питання № 95).

9. Супровідні публікації. Слід згадати й «навколодисертаційні» праці С. Бук. Укладені нею частотні словники [3, 4] заведені до навчального процесу ІФ КНУТШ та до методрозробок, ще півтора десятки років тому розміщені в експозицію Лінгвістичного навчального музею. Статті дослідниці про авторські ключові слова [14, 5] передбачені для вивчення на семінарських заняттях з основ мовознавства. Міжнародною апробацією лексичних студій С. Бук стала її праця у складі колективу укладачів виданого в Ляйпцігу частотного словника української мови [15]. Так виглядають на 2023 р. освоєні д-ром С. Бук сторони мовного об'єкта і такі можливі шляхи прирощення зібраних дослідницею знань.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Бук С. Н. Корпусно-лексикографічні та лінгвостатистичні виміри великої прози Івана Франка: словник і текст : докт. дис. ... 10.02.01 – українська мова. Київ, 2021. 450 с.
2. Бук С. Н. Велика проза Івана Франка: електронний корпус, частотні словники та інші міждисциплінарні контексти. Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2021. 424 с.
3. Бук С. 3 000 найчастотніших слів наукового стилю сучасної української мови. Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2006. 192 с.
4. Бук С. 3 000 найчастотніших слів розмовно-побутового стилю сучасної української мови. Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2006. 180 с.
5. Бук С. Ключові слова мови польських письменників. *ISSN 0203-9494. Проблеми слов'язнавства*. 2013. Вип. 62. С. 100–113.
6. ЛЭС – Лингвистический энциклопедический словарь / ред. В. Ярцева. Москва : 1990. 685 с.

7. Тищенко К. М. Учебный частотный словарь-минимум для студентов, изучающих итальянский язык. Киев : КГУ, 1969. 18 с.
8. Тищенко К. М. Лингвостатистические законы и содержание обучения языку. *Вестник КГУ. Ром.-герм. фил. Вып. 19*. Киев : КГУ, 1985.
9. Тищенко К. М. Частотна українська грамати́ка. Препринт. Львів : Ін-т вдосконалення вчителів, 1989. 70 с.
10. Тищенко К. М. Метатеорія мовознавства : докт. дис. ... 10.02.19 – теорія мовознавства. Київ : КДУ, 1992. 410 с.
11. Тищенко К. М. Метатеорія мовознавства. Київ : «Основи», 2000. 350 с.
12. Тищенко К. М. Класифікація законів мовознавства. *Наукові вісті НТУУ «КПІ»*. № 2, 2005. С. 130–138.
13. Тищенко К. М. Основи мовознавства. Системний підручник. Київ, 2007. 304 с.
14. Buk S. Writer Vocabularies of Ukrainian Authors. *VARIA XVI: Zbornik materiálov... XVI. Kolokvia mladých jazykovedcov* (Častá-Papiernička 8.–10.11.2006). Bratislava : Slovenská jazykovedná spoločnosť pri SAV, Jazykovedný ústav Ľudovíta Štúra SAV, 2009. S. 57–63.
15. Buk S. u.a. Frequency Dictionary Ukrainian. Leipziger Universitätsverlag, 2016. 115 s.
16. Lehnert M. Der englische Grundwortschatz (ca. 3800 Stichwörter). Leipzig : VEB Verlag Enzyklopädie, 1971. 263 s.
17. Tyschenko K., Rudyj B. Suomen kielen sananjohdon taajuuskirja. A Frequency Dictionary of Finnish Word Building. Kiowa : KNUTSh, 2004. 140 p.